

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۴/۲۹

عبد الباقي امين

لویه جرگه مشورتی صلح؛ نگرانی‌ها و امیدها

لویه جرگه مشورتی صلح روز دوشنبه ۹ ثور ۱۳۹۸ هـ ش در حالی انعقاد می یابد که مسائل مهم بین امریکا و طالبان در عمومیت خویش رو به حل شدن است. امریکا آمادگی نشان داده، در صورتی که ضمانت عدم تهدید منافع آنها از افغانستان به میان آید آنها افغانستان را ترک خواهند کرد و طالبان آمادگی نشان داده که آنها ضمانت خواهند کرد که امریکا و سایر کشورها از افغانستان مورد هجوم قرار نخواهند گرفت. این دو آمادگی، موانع اساسی در برابر صلح را از بین می بردارد؛ زیرا امریکا عنوان می‌کند، در صورتی که آنها از افغانستان بروند دوباره از خاک افغانستان مورد هجوم قرار خواهند گرفت و طالبان ابراز می داشتند، تا زمانیکه یک عسکر امریکایی در افغانستان وجود داشته باشد آنها در برابر شان خواهند جنگید. همین آمادگی دو جانبه، بن بست صلح را شکستاند و امید های بزرگی را در مورد رسیدن به صلح به میان آورد و همزمان نگرانی هایی را نیز در صفوفی به میان آورد که وجود امریکا در افغانستان را به نفع خود دانسته و یا کسانی که از استمرار جنگ بهره بر می دارند.

این جرگه در حالی انعقاد می یابد که جلسه بزرگ بین‌افغانی در قطر در آخرین لحظات ترتیبات برگزاری آن به تعویق افتاد. حکومت افغانستان از قبل خواهان انعقاد این مجلس تا بعد از انعقاد لویه جرگه مشورتی بود. اما در اثر فشارهای زلمی خلیل‌زاد حکومت به انعقاد مجلس قطر توافق کرد. اما به اثر پیشنهاد لست ۲۵۰ نفری حکومت، یک روز پیش از سفر به قطر آن مجلس لغو گردید. لغو شدن مجلس قطر نا امیدیهای زیادی را در محافل صلح‌دوست در داخل و خارج افغانستان ایجاد کرد. عدهی زیادی از تحلیلگران اعلام لست ۲۵۰ نفری حکومت را سبب اساسی الغاء این مجلس وانمود کردند. مجلس بین‌افغانی قطر بخاطر مناقشه و تبادل نظر مسائل مهم و اساسی کشور، از اهمیت زیادی برخوردار بود و گمان می رفت که در آن مجلس خاکه بزرگ نظریاتی در مورد آینده صلح افغانستان به میان آید که می توانست سرخط نقشه راه بیرون رفت از بحران جنگ در افغانستان تلقی گردد. همچنان، گمان می رفت که در نتیجه مجلس قطر گروپ کاری اتفاقی برای همه اطراف سیاسی در افغانستان بوجود آید که مذاکرات صلح را بین اطراف دخیل دنبال نماید.

نگرانی ها و تشویش های زیادی در مورد انعقاد لویه جرگه مشورتی وجود دارد. عدهی زیادی از احزاب و تیم های انتخاباتی آنرا تحریم نموده آنرا جزء از فعالیت های انتخاباتی شمرده و بیان داشته اند که روند صلح به این مشوره در حال حاضر ضرورت ندارد. عدهی زیادی از نهادهای صلح جو تشویش دارند که ازین لویه جرگه مشوره هایی صادر نشود که موانع جدیدی در راه تحقق صلح و آشتی ملی به میان آورد. تشویش ها و امید هایی را که نهادها و افراد صلح جو دارند قرار ذیل است:

اصرار بر مالکیت حکومت در مذاکرات صلح: حکومت افغانستان از دیر به این طرف اصرار می ورزد که مذاکرات صلح باید به مالکیت حکومت افغانستان به پیش برود. مشکل در اینجا است که طالبان حکومت موجوده را به رسمیت نمی شناسند و نمی خواهند این مذاکرات به ریاست حکومت افغانستان به پیش برود. حتی آنها حاضر به نشستن رو در رو با حکومت افغانستان نیستند. بناء، اگر توصیه لویه جرگه مشورتی بر مالکیت حکومت افغانستان در مذاکرات صلح تأکید کند، یقیناً که موانع جدید را در راه صلح به میان خواهد آورد و حکومت افغانستان بعد از آن به توصیه لویه جرگه استناد نموده و آنرا منحیت یک ارزش ملی مطرح خواهد کرد. در حالیکه ضرورت به این است تا مذاکرات صلح از طرف جهت های بی طرف و مخلص به صلح مدیریت گردد. کسانی که می توانند به هر دو طرف رسیدگی نموده، نظریات را باهم نزدیک کنند و به مشوره همه اطراف برای پیشرفت مذاکرات صلح و برداشتن موانع طرح ریزی نمایند. این تشویش در حالی مهم است که به نظر عدهی زیادی از ناظرین پروسه صلح، حکومت افغانستان همواره فرصت ای مصالحه و ابتکارات

آنرا به بیراهه برده است. در این اواخر یک نظرسنجی مرکز مطالعات استراتژیک و منطوقی نشان داده است که حکومت افغانستان در روند مذاکرات صلح جدی نمی باشد.

تأکید بر دست آورد های هژده سال گذشته: در طول هژده سال گذشته در افغانستان تغییرات زیادی آمده است، کارهای مفیدی برای جامعه صورت گرفته، در آبادی کشور گام های غیر قابل انکار صورت گرفته است؛ اما کشور با وجود کمک های هنگفت جامعه بین المللی تا هنوز نتوانسته است از لحاظ اقتصادی به پای خود ایستاده و بتواند بدون کمک های اقتصادی جامعه جهانی مشکلات خود را حل کند. فساد و اختلاس در ادارات دولتی یکی از بزرگترین چالش ها در برابر خودکفائی اقتصادی افغانستان است. حکومت افغانستان نتوانست کمک های سرازیر شده به افغانستان را وفق خواسته های کشور مدیریت کند. حتی نتوانست عایدات کشور را بصورت درست ترتیب دهد. از مالیات گمرکی و مالیات بر عواید گرفته که از طرف مامورین دولت و زورگویان داخل حکومت تاراج می شود، تا به تاراج رفتن معادن افغانستان که نا امنی و عدم تسلط حکومت نیز در آن نقش داشته است. در جانب دیگر، زمینه سازی برای نشر فرهنگ غربی از طریق همه وسائل فرهنگی یکی از توجهات چشمگیر هژده سال گذشته بود که همواره مورد انتقاد شدید اطراف مختلف در کشور بوده. آزادی بیان با نقاط مثبت تا خرق قانون در توهین به مقدسات درین مرحله شکل گرفت. نا گفته نماند که تولید و اعتیاد مواد مخدر در کشور به اوج خویش رسیده که آینده افغانستان را اضافه تر از هیولای جنگ تهدید می کند. تمرکز به حفظ دست آورد های نزدیک به دو دهه گذشته بصورت مطلق از خواسته افغان ها نمایندگی نمی کند و یکی از موانعی در راه صلح و آشتی می باشد. هر چند می توان این دست آورد ها را تصنیف نمود. دست آورد های خوب حکومت درین مدت باید حفظ شود، ولی نشر ابتذال، شیوع خیانت و ضایع ساختن دارایی کشور و شیوع اعتیاد به مواد مخدر دست آورد نبوده، بلکه اخفاق و سوء اداره بوده که باید از طریق اصلاح سیاست های کشور در تکیه به ارزش های اسلامی، عنعنات پسندیده کشور و اصول تمدن و ترقی ملت ها مهار و کنترل گردد. امریکه ضمیر عمومی رأی افغان ها را تمثیل می کند. امیدواری های وجود دارد که اعضای لویه جرگه مشورتی به باریکی ها درین مورد متوجه شده و بتوانند خواسته ضمیر ملت را در مورد احساس نموده و بعضی از افراد غرضی نتواند رأی آنها را به بیراهه برد.

مخالفت با حکومت موقت: از دیر زمانی حکومت افغانستان با طرح حکومت موقت پس از توافقات صلح با طالبان اصرار نموده است و آنرا یک توطیه شمرده است. حکومت افغانستان می خواهد مودل مصالحه با حزب اسلامی افغانستان را الگوی خود قرار داده و از جامعه بین المللی و بازیگران اقلیمی در قضیه افغانستان بخواهند اعمال فشار نموده و طالبان را به مصالحه با قواعد مودل حزب اسلامی افغانستان مجبور سازند. اما طالبان خود را دست بالا و فاتح میدان جنگ فکر می کنند و می خواهند مودل مصالحه حکومت نجیب الله را الگو قرار داده و از روی تفاهم با امریکا می خواهند بر حکومت افغانستان اعمال فشار نموده تا وفق آن مودل خود را عیار کند. درین راستا نهادی صلح جو و افراد متعهد به صلح تشویش دارند که نشست لویه جرگه مشورتی تلاشی نبوده باشد که حکومت ازین راه موقف خویش را تقویت نموده و نظریات اعضای لویه جرگه به نفع حکومت طوری مدیریت گردد که حکومت بتواند از آن منحصی فیصله ملت در برابر فشارهای امریکا مقاومت کند؛ زیرا اگر با طالبان تفاهم مصالحه صورت می گیرد طبیعی است که برای تطبیق مفاد مواد توافقات به اداره ضرورت است که متعهد به تطبیق مفادات آن توافقتنامه باشد و با همه جناح های سیاسی و نظامی در کشور در یک مسافه قرار داشته باشد و مخلصانه برای یک حکومت دایمی با مکانیزم مورد توافق زمینه سازی کند که می توان آنرا اداره موقت یا سرپرست نامید و ضرورت می برم این مرحله می باشد. شاید اصرار به مخالفت با یک اداره سرپرست مانع بزرگی سر راه صلح و ثبات به میان آورد.

کشتار غیر نظامیان: با وجود این تشویشها امیدی نیز وجود دارد که لویه جرگه مشورتی از حکومت به لهجه تند بخواهد تا بمباردمان خانه های مسکونی افغان ها را متوقف سازد. ملت ما شاهد جنایات بزرگی بوده که در آن خانه های مردم در عملیات هوایی و شبانه مورد هدف قرار می گیرد و باعث کشته شدن اطفال و زنان می شوند. بمبارد خانه های مسکونی که در آن اطفال و زنان وجود داشته بصورت تأکید جنایت جنگی شمرده می شود که در برابر ملت ما روا داشته می شود. همچنان امید می رود اعضای لویه جرگه مشورتی از حکومت بخواهد که افراد دستگیر شده در عملیات شبانه را در خانه های شان بعد از اینکه دست های شان را می بندند و سر شان را خلته می اندازند شلیک نکنند و آنها را با خود آورده و به محاکم بسپارند تا اگر بی گناه باشند رها گردند. اما کشتن هموطنان ما بعد از دستگیری آنها جرم و جنایت بوده و نباید قوت های امنیتی افغانستان آنرا مرتکب شود. رئیس جمهور افغانستان باید این نوع کشتارهای خارج از چوکات قانون را متوقف سازد. این امید وجود دارد که اعضای لویه جرگه درد فامیل های رنجیده کشور خویش را درک نموده و آن درد را به شدت تأثیرگذار منعکس سازند.

پایان